

Třetího dne byla svatba v Káně Galilejské. Byla tam Ježíšova matka; na svatbu byl pozván také Ježíš a jeho učedníci. Když se nedostávalo vína, řekla Ježíšovi jeho matka: „Už nemají víno.“ Ježíš jí řekl: „Co to ode mne žádáš! Ještě nepřišla má hodina.“ Matka řekla služebníkům: „Udělejte, cokoli vám nařídí.“ Bylo tam šest kamenných nádob, určených k židovskému očišťování, každá na dvě až tři vědra. Ježíš řekl služebníkům: „Naplňte ty nádoby vodou!“ I naplnili je až po okraj. Pak jim přikázal: „Teď z nich naberte a doneste správci hostiny!“ Učinili tak. Jakmile správce hostiny ochutnal vodu proměněnou ve víno – nevěděl, odkud je, ale služebníci, kteří vodu nabírali, to věděli – zavolal si ženicha a řekl mu: „Každý člověk podává nejprve dobré víno, a teprve když už se hosté napijí, víno horší. Ty jsi však uchoval dobré víno až pro tuto chvíli.“ Tak učinil Ježíš v Káně Galilejské počátek svých znamení a zjevil svou slávu. A jeho učedníci v něho uvěřili. J 2, 1-11

„Co to ode mne žádáš! Ještě nepřišla má hodina.“

Na to dobré se někdy čeká celou věčnost. Nebo spíš se nejdřív dostaví to horší, aby pak mohlo přijít i to dobré. Tak to dělá i každý člověk, že nejdřív podá to dobré a když jsou pak všichni napiti, dodá to horší. Ježíš si však počkal, a pak dodal to své víno, které bylo asi lepší než to předchozí, takže pak i všichni ostatní mohli říct, že šel tak trochu proti proudu, a to dobré uchoval až pro tuto chvíli. To byl Ježíš. Tak učinil i počátek svých znamení a zjevil i svou slávu a jeho učedníci v něho i uvěřili. Začal tedy tím, že proměnil vodu ve víno a hle, ono bylo ještě lepší než to, které tam měli předtím a které jim i došlo. Jaký zázrak, jaké znamení, jaký důkaz Ježíšovy slávy a zřejmě i Boží přítomnosti. A co všechno se musí stát, aby sklidil i víru svých učedníků. Neboli před sebou máme i tři okruhy nebo spíš tři otázky. Co podáváme my? A je to lepší než to, co tu už bylo? Co všechno se musí stát, aby v Pána Ježíši uvěřili copak jeho učedníci, ale i všichni ostatní a jeho sláva se dostala i takřikajíc ke všem lidem.

A je fakt problém ve víře nebo i v tom, že obrazně řečeno už nemají víno a na Ježíše ještě nedošlo. Ale rozeberme si to hezky krůček po krůčku. Problém není ve víně, ve víně je pravda a problém je spíš v tom, kdo to víno takřikajíc rozlévá, a jestli je ho dost. Problém není ani ve víře, tady se věří dost, ale hezky ve svém srdci, kromě jednoho dvou případů se ta víra nikam dál moc nedostane nebo spíš už tam je, ale nedostane se tam nic jiného, např. touha po společenství. Nebo se tam dostane ta, ale už se tam zase nedostane víra, jako by to nějak stále nešlo dohromady, propojit horizontálu s vertikálou a naopak. A možná je fakt problém v tom, co podáváme my a že to velice rychle dojde a možná proto, že je to až příliš dobré. Že to hned všichni vypijí a na ty ostatní se už nedostane. Tedy že není všeho dost pro všechny, ale že toho dobrého je možná až moc a možná jen pro někoho a možná jen pro nás. Takže sice i pro hosty, ale vlastně jen pro ty, kdo copak přišli nebo byli pozváni, ale hlavně to i vypili.

Pozván na svatbu byl kromě Ježíšovy matky také Ježíš a jeho učedníci. A ten tam následně dodal i něco jako víru, když totiž proměnil vodu ve víno a tím vlastně zjevil sám sebe a svou slávu a už pak ani nebyl problém v něj i uvěřit. Jenže v co nebo spíš v koho, Ježíši k tomu jako by posloužilo proměnění vody ve víno a dobré víno. Takže Ježíši to, v čem slavíme i my jeho jakoby přítomnost, v prolévání vína, ale co bychom jako by potřebovali i my, Ježíšovi učedníci nebo spíš kteří jsme po nich tak trochu zbyli. Co bychom jednak potřebovali i pro svou víru a jednak i jakoby pro víru těch ostatních, těch, kterým například došlo víno. Pro svou víru potřebujeme hlavně Ježíšovo slovo, naplňte ty nádoby vodou a teď z nich naberte a doneste správci hostiny. A oni nejen že tak učinili, ale také je za to i ten správce jako by ocenil, i když jen přes ženicha. Ale hostina a tím i svatba byla zachráněna. A Ježíš byl zjeven.

Pro víru těch ostatních, se kterými bychom se o ni asi i chtěli podělit, bychom však potřebovali ještě něco jakoby jiného. Někdo by řekl svatba, jiný zase hostina a možná na tom i něco je, ale tady jde spíš o někoho jiného. Pána Ježíše totiž. Chtěli bychom, aby sem Pán Ježíš přišel i podruhé a řekl nám, jak to je a jak se to i s námi má a třeba by opět proměnil vodu ve víno. Že by se totiž zpřítomnil i podruhé, zjevil svou slávu, a nejen jeho učedníci, ale uvěřili by v něj i úplně všichni. Což by se nám líbilo, kdyby v něj najednou uvěřil i celý svět, a to nebeské by se dostalo až tam, do světa. Neboli abychom na svou víru nebyli tak strašně sami, ale mohli bychom ji promýšlet i s někým druhým, někým jiným. A i to dobré víno uchovat až pro tu chvíli, kdy tu Pán Ježíš i skutečně bude a zjeví se i ve své slávě. Je zajímavé, že to ta Ježíšova matka po něm chtěla jakoby hned, že jim došlo víno, zatímco on by ještě chvíli počkal, jako že ještě nepřišla jeho hodina. Ani my nemůžeme chtít všechno hned, natož tohle.

Takže jak že se dnes věří v Krista, když na to nemáme ani svatbu ani hostinu? Inu tak, že vírou se jednak žije a kdo vidí, že tím ten druhý i žije, tak se k tomu, když ne hned, tak určitě později i sám připojí. A žije se jí právě že ne až na svatbě či na hostině, ale už předtím, ale i potom. K víře snad ani není potřeba zažít něco velkého, ale je dobré na ni nebýt sám. Když Ježíš oponuje tím, že ještě nepřišla jeho hodina, říká tím mimo jiné i to, že by na to neměl být sám, a tak dostane služebníky, z nichž se pak stanou i učedníci. Když dnes přemýšlíme nad tím, jak své přemýšlení o své víře nenechávat jen do nedělních bohoslužeb, ale přenášet je i do všedního běžného života, můžeme se nechat vést i tím, že na to nepotřebujeme ani svatbu ani hostinu, ale někdy k tomu stačí jen ten druhý člověk, který tou vírou i sám žije. A vírou se žije takřka za každého počasí a za každé situace, víra ani není uzavřená jen sama do sebe, ale žije se jí právě i s tím druhým člověkem. A není na ni potřeba ani svatba ani svatební hostina.

Teolog Tomáš Halík hodně píše o setkání víry s nevírou. A dodává, jak je k tomu nesmírně potřeba trpělivost. Mně se moc líbí, že když se tu objeví někdo nový, tak nastává příležitost s ním vstoupit i do nějakého rozhovoru a trochu ho k té víře třeba i povzbudit. Jenže na to jako by bychom potřebovali povzbudit a dodat nějaké rady či naději i my sami. A na to fakt není potřeba ani svatba ani hostina, byť by tomu asi i pomohla, ale pouhá víra. A kupodivu nejde ani o to, jestli je katolická nebo evangelická, ale jestli patří i Kristu. Vzájemný dialog však úplně stejně probíhá mezi katolíky a evangelíky, jakož i mezi křesťany a nevěřícími, jen s tím rozdílem, že v tom prvním případě jde především o historii, ať už společnou nebo rozdílnou, zatímco v tom druhém jde hlavně o současnost. A ta je společná všem. A ještě zajímavější je, že pokud by se katolíci a evangelíci nakonec dali dohromady, což nejde ani historicky ani současně, tak by o to jednodušší byl rozhovor i s těmi nevěřícími. A to i o víře jako takové

I k tomu však vede ještě dlouhá cesta. Zatím se musíme spokojit s tím, co říká i sám Ježíš, že ještě nepřišla jeho hodina, aby i s pomocí svých služebníků mohl následně zjevit svou slávu a nechat se jakoby poznat i svým učedníkům. Zatím se musíme spokojit s tím, že zatímco každý člověk podává nejprve dobré víno a teprve když se hosté napijí, víno horší, tak ten ženich to dobré víno uchová až pro tuto chvíli. A i my se jakoby musíme spokojit s tím, že to dobré přijde až za nějaký čas, až když Ježíšova matka řekne, že už nemají víno a Ježíš ji nejdřív odbyde s tím, co to od ní žádá a že ještě nepřišla jeho hodina, aby následně mohla i přijít a jeho sláva se mohla i zjevit. A musíme se jakoby spokojit i s tím, co máme a nechtít, co mít nemůžeme. Vína je dost, a jestli je dobré, se uvidí, až když přijde ještě lepší. I ženich může dodat něco dobrého, až když je to opravdu dobré, a to už je hlavně na Pánu Ježíši. Jen ten ví, kdy je to dobré a kdy je to špatné a kdy je čas proměnit vodu ve víno. Jen ten a nikdo jiný.

Pane Ježíši Kriste, děkujeme ti za to, že umíš proměnit vodu ve víno a dát nám naději, že vše může i dobře dopadnout a prosíme tě o tvou slávu nejen svým učedníkům, ale i všem lidem.